

Az Úr Lelke Üzen

A KEREKEGYHÁZI SZENT ISTVÁN EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA
XVII. évfolyam 5 szám

Mindenszentek

„Az elhunytak sorsáról nem akarunk tájékoztatatlanságban hagyni benneteket, testvérek, hogy ne szomorkodjatok, mint a többiek, akiknek nincsen reményük. Ha Jézus, mint ahogy hisszük, meghalt és feltámadt, akkor Isten vele együtt feltámasztja azokat is, akik Jézusban hunytak el.”

Pál levele a Thesszalonikaiaknak 13-14.

Gábor Imre atya temetése

MINDENSZENTEK - Miként lehetünk szentekké?

Szent János Patmosz szigetén látomásban részesült. Isten közölte vele, hogy már eddig is igen sokan üdvözültek. Szinte megszámlálhatatlanul sokan vannak, akik eljutottak az örök boldogságba. Hát még János apostol látomása óta. Számuk egyre növekedik. És még mennyien lesznek, akiket még csak ezután teremt meg majd a jó Isten.

Mi emberek könnyen összekeverünk fogalmakat. Úgy véljük, hogy a „szent” ugyanazt jelenti, mint az a szó, „szenteskedő”. Jézus egyik közismert példabeszédében rámutatott a különbségre. Bemutatta előbb az öntelt, önmagát dicsérő szenteskedőt, a farizeust, akinek imája csupa dicsekvésből áll. Utána bemutatja a bűnbánó vámost, aki az Isten bocsánatáért könyörög.

A szentek szobrai is számunkra megtévesztőek lehetnek. Egyiket-másikat giccses módon ábrázolják. És ezért egyáltalán nem vonzóak. A szentek pedig igazi akarathősök voltak. Az életszentséghez ugyanis elszántság kell és akaraterő.

Nem könnyű valakiről azt állítani, hogy szent, legalább is addig, amíg él. Kis Szent Teréz halála után egyik szerzetestársa megjegyezte: „Mit tud majd róla mondani a főnöknőnk a búcsúztatásnál, hiszen semmi rendkívülit nem tett?”

Vajon kiről mondható el, hogy szent? Egy neves kutató, aki a szentek életét tanulmányozta, a szent embereket harangokhoz hasonlította és azt mondta: „Mindegyiknek más a csengése, de egy a hivatása, Istenhez hívni az embereket.” Ne gondoljuk azonban, hogy azok a szentek, akik szentnek születtek, és jószágukat sikerült életük végéig megőrizniük. Senki nem születik szentnek, hanem azzá alakítja magát.

A szent is csak ember, de olyan ember, aki mindig tud újrakezdeni.

A szent is csak ember, de olyan ember, aki együttműködve Isten kegyelmével legyőzi emberi gyengeségeit és mindig Isten kedvében szeretne járni.

A szent is csak ember, de olyan, aki állandóan az ég felé törekszik.

A szent is csak ember, de olyan, aki nem e világ javaitól várja boldogságát, hanem már földi életében Istenben találta meg a boldogságot.

A szentek azok, akik vállalják a szegénységet, tudnak sírni, megőrzik a szelídségüket és az igazság után vágyakoznak. A szentek azok, akik tudnak irgalmasak lenni tiszta szívvel keresik Istent, a békességre törekszenek és elviselik a megaláztatásokat és üldözéseket is. A szenteké a mennyek országa.

A mennyek országának lakói közül elsőként a vértanúkat emelhetjük ki. Ők vérüket ontották az Isten országáért. Kegyetlenebbnél kegyetlenebb gyötrelmeket eszeltek ki a szadista hóhérok, hogy megtörjék őket. És mégis kitartottak. A mennyei sereghez tartoznak a hitvallók is. Ők hősiek fokban gyakorolták az erényeket. Az alázatot, az engedelmességet, a felebaráti szeretetet, az önmegtagadást, az aszkézist, a türelmet, a szegénységet, a koholt vádak elviselését. Az ő életükben sorrend szerint első volt az Isten és mindenki utána következett.

A mennyei seregnek az üdvözültjei magukévá tették az isteni felszólítást: „Legyetek szentek, miként én magam is szent vagyok.” Feltehetjük a kérdést: „**Miként lehetünk szentekké?**” Ezt kérdezte egy asszony is Szalézi Szent Ferenctől, Genf városának egykori püspökétől. A szelíd lelkű főpap a következőt válaszolta: „Ügyeljen arra, hogy halkan csukja be az ajtót”. Vajon mit akart ezzel mondani? Bizonyára azt, hogy a szenteket a szeretet, a béke, és a szelídség szelleme jellemzi, amelyre Jézus is példát adott nekünk. Finoman csukja be az ajtót minden és mindenki előtt, aki, és ami a bűn útjára vezetné. És finoman nyissa meg az ajtót a rajta kopogtató Isteni Vendég előtt. Ezt a feladatot állapotunk különbözőségei szerint kell megvalósítanunk.

Kedves Testvéreim!

A mai ünnepen elsősorban azokra emlékezünk, akik a végső állhatatosság kegyelméből szentként léphettek át a halál kapuján. Győzelmes testvéreinket köszöntjük és közbenjárásukat kérjük. Ők már megérkeztek, mi még úton vagyunk a szent cél felé. Ők már az Istenlátás boldogságában élnek, mi még a hit állapotában. Ők már az örök ünnep országában örvendeznek, mi még a hétköznapiak poros országútját járjuk, de már készítjük menyegzős ruhánkat.

Jézus mondta: „Azt akarom, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek”. Rajtunk is áll, hogy Jézusnak ez az akarata a mi életünkben is teljesüljön.

Kollár Balázs plébános

HALOTTAK NAPJA - „De tudjuk, hogy van paradicsom!”

Földünk több övezetében egymást váltják az évszakok. Minden esztendőben itt nálunk is örömmel köszöntjük a tavaszt, a virágok és lombok életének csodás megújulását. Örülünk a gyümölcsadó nyárnak, majd az azt követő őszenek, melyben a természet lassan megpihen.

Az évszakoknak ez a változása megfigyelhető emberi életünkben is. Az ifjúságunk, életünk tavasza mely kibontja reményeinket. Felnőttkorunk életünk nyara, amelyben munkánk gyümölcsét helyezzük az élet asztalára. Időskorunk életünk ősze, melyben visszanézünk a múltba és aggódva várjuk a téli világot. Tudjuk, hogy jön, egyre közeledik halálunk órája, és el kell hagynunk ezt a lenti világot. Tudjuk, hogy jön, mégis félünk tőle. Vajon miért?

Ma hatottainkra emlékezünk, a szeretet hullámhosszán üzenünk nekik, de gondolunk, gondolnunk kell a saját halálunkra is. A temetők csendjében szívünkbe oson az örök kérdés: *„Miért születtünk, miért élünk, ha meg kell halnunk? Miért kell egész életünk során együtt élni a halál gondolatával?”*

Tudjuk, hogy akaratunk nélkül születtünk és akaratunk ellenére kell meghalunk. Minden földi teremtménynél kiválóbban tartjuk magunkat, de ezért azzal kell adóznunk, hogy egyedül mi tudjuk azt, hogy meghalunk. Ezeket a gondolatokat így fogalmazta meg Szabó Lőrinc „Isten” című versében:

Szabó Lőrinc: Isten

„Jöttem, de ki tudja, mikor? De ki tudja, miért? És honnan? ... Senki sem tudja és én sem tudom...
Kis gyermek voltam, nagy a világ és minden nap csupa kérdés,
csak válasz nincs sehol sem a hosszú úton.”

Így idézhetnénk szinte vég nélkül azokat a kérdéseket és válaszokat, amelyet felvet a kételkedő ember és megpróbál megválaszolni a tudomány, a művészet, a bölcselet. Jól tudjuk, hogy ezek a válaszok nem kielégítőek.

Értelmünk ugyanis nem elegendő ahhoz, hogy megválaszolja azokat a kérdéseket, amelyek a titok fátyolában rejtőzködnek. Ezért fordulunk kérdéseinkkel ahhoz a Jézushoz, aki élete példájával, világos tanításával válaszol az élet és a halál miértjére. Vajon mit válaszol?

Urunk gyakran hangoztatta, hogy közénk jövele az Atya akaratából történt, Ő küldte a földre. Megtestesülése által valósult meg, hogy az Atya akarata találkozott Mária befogadó szeretetével. Ha már most saját életünk miértjét keressük, erre is ezt válaszolhatjuk: **„Isten küldő szeretete indít el a földi élet útján, és ha ez a küldő szeretet találkozik szüleink befogadó szeretetével, kiléphetünk az életbe és megkezdhetjük zarándokutunkat.”**

A másik jelentős kérdést így fogalmazhatjuk meg: Miért születtünk, mi dolgunk a világon? A válasz ismét Jézus életéből határozható meg. Ő ugyanis a mi üdvösségünkért, a szeretet indítására jött a földre. Ezért élt, ezért szenvedett. A talentumokról szóló példabeszédében minket is arra figyelmeztet, hogy életünket másokért kaptuk. **Csak akkor élünk igazán a folyton nyíló sírok között, ha másoknak ajándékozunk életünket.**

Az ember sokféle tevékenységgel töltheti meg életét, de minden munkánknak aranyfedezete a szeretet, a szív fényessége. **Azért élünk tehát, hogy szeressünk, és ha kell, szenvedjünk is érte.**

A harmadik kérdés: Miért halunk meg? A válasz most is egyszerű és világos. Isten küldött a világba, az Ő atyai joga, hogy hazahívjon minket. Ezt a hazahívó szót a halál mondja ki. Küldő szavára szüleink mondtak igent, a halál hívó szavára nekünk kell igent mondanunk. Jézussal együtt ki kell tudnunk mondani:

„Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!” Ennyit jelent keresztény módon meghalni.

Így fogalmazhatjuk meg az élet és a halál miértjére adott keresztény választ. Minél erősebb Istenbe vetett hitünk és szeretetünk, annál könnyebb lesz a halállal való találkozásunk. Ez a hit és szeretet mondatja Pál apostollal is: *„Kívánok feloszlani és Krisztussal lenni. A halál számomra nyereség.”* Aki ilyen lelkülettel járja meg földi zarándokútját, az elmondhatja egy neves amerikai író vallomását:

„Egy napon el kell indulni a kikötőből, fekete tengereken, a sors által úzve, mindörökre elhagyni ezt a partot, és partra szállni másutt, idegen városokba érkezni, újrakezdeni az életet. Eljön a nap, amikor az utolsó partra érkezünk, valami titokzatos rendeltetés felé. Befejeződik az utazás a földön, az árnyék elmosódik a falon. De tudjuk, hogy van paradicsom, ahol minden bolyongásunk mindörökre véget ér.”

A keresztény ember tehát nem a halálban, hanem az örök életben látja élete végállomását. Ezért a hívő látásért kell imádkoznunk, amikor kedves elhunytjainkra emlékezünk. Ámen

Kollár Balázs plébános

Gábor Imre atya: „Most, amikor már az igazságos Bíró elé készülök...”

„Most, amikor már az igazságos Bíró elé készülök, nyugodt lelkiismerettel állítom, hogy soha senkinek szándékosan rosszat nem akartam és nem tettem, rosszindulatú, igazságtalan, bosszúvágyó nem voltam. Most, mint keresztény emberhez és paphoz illő, mindenkitől alázatosan és őszintén bocsánatot kérek. Senkire nem neheztelek, nem haragszom. Dühös, bosszús többször voltam, de haragudni nem tudtam soha senkire. Aki engem megbántott, annak szívből megbocsátottam és most ismét megbocsájtok, hogy a Mennyei Atya nekem is megbocsásson.”

Temetési gyászbeszéd:

Krisztusban Kedves Testvérek!

Engedjenek meg először is egy személyes élményt. Imre atya mennyei születésnapja előtt 3 nappal, amikor meglátogattam a kórházban megkérdeztem tőle: „Fáj-e valamije, el van e zsibbadva a lába?” „Amikor bejöttem elzsibbadt, azóta úgy van.” – válaszolta atya. „Akkor mozgassuk meg egy kicsit.” - mondtam atyának, amire ő meg csak annyit mondott: „Nem lesz arra már szükség.” Kérdeztem: „Miért?” Azt mondta: „Várom a mennyei vonatot, hogy hazavigyen.” Akkor még nem ismertem azt a történetet, amelyet Imre atya három hónappal

korábban nagybátyja, Gyuris Nándi bácsi temetése alkalmával mondott: „Egy középkorú tanár hónapokat töltött kórházban. Mivel semmit nem javult egészségi állapota, megkérte orvosát, hogy őszintén tárja fel állapotát. Az orvos rövid gondolkodás után elmondta, hogy daganatos betegsége van és mert áttétes, emberileg nincs remény a gyógyulásra. A beteg nem esett kétségbe. Elhatározta, hogy életének hátralévő részét- amennyire körülményei engedik, úgy akarja leélni, mint egészséges társai. Tovább tanított, megőrizte humorérzékét, sőt a korábban annyira kedvelt versírást is folytatta. Egyik versének ezt a címet adta: „A végállomás”. Ebben írja: „Azt mondjátok, hogy ne használjam a végsőt, ezt a komor hangulatú szót. Ne feledjétek, hogy a végállomás tulajdonképpen kiinduló pont is!” Való igaz, hogy ahova a tömegközlekedési eszközök megérkeznek az a végállomás, de kiinduló pont is, mert onnan indulnak újabb járatok újtukra. Az említett tanár úgy dolgozta fel kezelőorvosa közlését, hogy a földi élet végállomása tulajdonképpen halál utáni élet kiindulópontja.”

Mintha ez a történet egy kicsit Imre atyára is igaz lenne. Érezve a testi erő csökkenését, a teljesítőképesség hanyatlását, mégis úgy élt és olyan aktivitással igyekezett segíteni, mint fiatalabb, egészséges korában. E történetre rátalálva értettem meg és kaptam még egy visszaigazolást, hogy Imre atya nemcsak komolyan gondolta és tanította nekünk Isten igazságait, ő maga is megélte és bemutatta saját életében. Milyen igazak atyára Brazília főpapjának, Helder Camarának szavai: „Csak meg ne állj Isten ajándéka nagy kegyelem: elkezdeni a jót. Még nagyobb kegyelem: a jó úton megmaradni és a ritmust soha el nem veszíteni. De a legnagyobb kegyelem: soha meg nem hajolni és – bár megtörtén és kimerülve – menni előre a cél felé.”

Imre atya lelki végrendelkezésében szépen leírta milyen is ez a cél, ami őt vezérelte egész életében, papi szolgálatában: „Először is hálát adok a Mindenható Istennek jó szüleimért, akik sok gonddal igyekeztek legjobb belátásuk szerint becsületes emberré, az Egyház hű gyermekévé nevelni. Mindig nagy erőforrás volt számomra, hogy tőlük erkölcsileg kifogásolható magatartást nem tapasztaltam. Példamutató, egyszerű, becsületes, keresztény életükért jutalmazza őket gazdagon az Úr, adja meg nekik az igazak örök jutalmát. Hálát adok Istennek papi hivatásomért. A papi szolgálat végig örömteljes volt számomra. Készségesen igyekeztem teljesíteni hivatásommal járó feladataimat. Mindig ezt tartottam elsődlegesnek és a legfontosabbnak. Törekedtem derűs lélekkel közeledni azokhoz, akik felé Krisztust kellett képviselnem. Tudom, hogy új állomáshelyeimen, - amíg meg nem ismertek -, szigorúnak, keménynek ítélték, de ez a magatartás mindig azt célozta, hogy a rám bízottak figyelmét a természetfeletti keresésének fontosságára, a meggyőződéses katolikus hit megélésére, az állapotbeli

kötelességek teljesítésére irányítsam. Soha nem magam köré akartam „sleppet”, haveri társaságot szervezni, hanem Krisztust követő híveket nevelni.”

Ez a cél, és ez a nevelő szándék tükröződik az atya utolsó, augusztus 23.-i prédikációjában is:

„Az önzés legszégyenteljesebb fajtája, amikor valaki azt szeretné, hogy az Isten is, az ember is őhozzá igazodjék. Sokan a vallásosságtól azt kívánják, hogy saját egyéni igényeiket támassza alá, elégítse ki. S ha nem ez történik, ott hagyják Istent, Jézust, a vallást éppúgy, mint azokat az embereket, akik nem az ő szájuk íze szerint beszélnek. Elfelejtik, hogy az igazi vallásosság, a kereszténység, nem a kényelemre, nem is a kor divatjára és ízlésére, hanem egy személyre, Jézus Krisztusra épül.”

Azt gondolom Imre atya temetése alkalmából sok mindenről beszélhetnénk, sok mindent kiemelhetnénk gazdag papi életéből, de talán mindenből a legfontosabb, legfajsúlyosabb üzenet, hogy mindig, minden helyzetben legyünk hálások, tudjunk köszönetet mondani, tudjunk szépen ünnepelni. Végrendeletéből már többször idéztem, saját temetésével kapcsolatban így ír atya: „Temetésemről a következőképpen intézkedem: kérem, hogy testem a bordányi templomban történő beszentelésén megjelent paptestvérek koncelebrált, engesztelő szentmiseáldozatot mutassanak be úgy, hogy a pap temetése is tanúságtétel legyen a feltámadt Krisztus mellett, akit szolgálunk és képviselünk. Ezután holttestemet a bordányi temetőben elkészített kriptába helyezték, ahová már szüleimet és öcsémet eltemettük. Kérem, hogy a temetés alkalmával énekeljék el a **Te Deum**-ot, mert úgy illik, hogy a célba érést a hála hangja kísérje. Kérem (már a gyászjelentésem is feltüntetni), hogy egy szál virágnál többet senki ne hozzon ravatalomhoz, síromra. A virágra szánt összegben mondassanak értem és a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért szentmisét.”

Krisztusban Kedves Testvérek!

Tanuljunk Imre atya utolsó nekünk ajándékozott gondolataiból is. Legyünk tehát hálások Istennek elsőként Krisztusért. Aki elhozta mindannyiunk számára az örömhírt, hogy van lélek és van örök élet. Krisztusért, akiben Teremtő Atyánk újjáalkotott minket és meghívott a vele való örök szeretetközösségre. Legyünk hálások Imre atyáért is, akin keresztül mindig Isten tiszta üzenete érkezett hozzánk. Imre atyáért, aki által oly sokan megtapasztalhattuk Isten gondoskodó, atyai jóságát. Szent Jeromos a nagy biblikus *Hallottaink* című írásában így fogalmaz: „Nem akarunk gyászolni, hogy elvesztettük őket, hanem hálások vagyunk azért, hogy kaptuk őket. Sőt, ők még most is a mieink. Mert aki hazamegy az Úrhoz, megmarad Isten családjának közösségében, csupán előre ment.” És végül legyünk hálások Istennek egymásért is. Hiszen, ha az ember szívéből kiürülne a hála a másikért, akkor úrrá lenne lelkén az önzés, a fájdalom és bekövetkezne a lelki halál. Ha pedig az emberek megőrzik szívükben egymás iránt a tiszta köszönöm és az őszinte hála érzését, ott szeretet, egységet teremtő közösség jön létre, ahol megízleljük az örök élet örömét, békéjét, boldogságát.

Zárásként ismét Imre atya végrendeletéből szeretnék idézni: „Földi ügyeim elrendezése után Isten irgalmába ajánlom magam. Készültem a vele való találkozásra. Nyugodtan távozom ebből a világból, mert bízom irgalmas jóságában. Megköszönöm Istennek, hogy katolikus hitemben megőrzött, az egyházhoz és papi hivatásomhoz hűséges maradhattam, amiért megadta a kegyelmet, hogy egyházellenes személyekkel vagy mozgalmakkal közösséget soha nem vállaltam. Ami életemben hiányos, tökéletlen volt azt pótolja ki az Atyánál Nagyasszonyunk közbenjárására Urunk, Jézus Krisztus, akit jutalmamnak és boldogságomnak kívánok mindörökre. Bordány, 2015. április 26. Gábor Imre örökhagyó.”

Kedves testvérek!

Imre atya szavain, tanításán, életpéldáján felbátorodva, magam sem kívánhatok szebbet és mást, minthogy mindannyiunk jutalma és boldogsága legyen a mi Föltámadt Urunk Szent Neve és Ereje. Ámen.

Most pedig arra kérném a Kedves Testvéreket, imádkozzuk közösen Imre atya lelki üdvéért azt az imásságot: **Én Uram és én Istenem! Fájdalmam könnyei elhomályosítják látásomat, szomorúságomban kusza gondolataim támadnak. Nem tudom elmondani Neked érzéseimet. Te ismered veszteségeimet. Belelátasz a szívembe. Te adtad ajándékul annak életét, akitől most visszakérted. Köszönöm mindazt a jót, amit velem együtt neked adtál. Áldott legyen a szeretetért, amellyel mindaddig szeretett. Bocsásd meg minden ellene való vétkem. Add szívembe a bizonyosságot, hogy Te vetted el tőlem, mert ezzel is terved van. Add, hogy igédre figyelhessek, megértsem akarodat és áldhassam nevedet. Szólj hozzám Uram, ölelj át vigasztaló kegyelmeddel, hogy bizonyos lehessen, Te nem hagytál el. Add azt az egyetlen vigasztalást, hogy én is, elhunyt szeretteim is a Tied vagyunk életünkben, halálunkban, hiszen ezért halt meg és támadt fel dicsőséges Urunk, Jézus Krisztus. Ámen.**

Seffer Attila atya

Imre Atya búcsúztatója

A Kerekegyházi Egyházközség nevében búcsúzok tőled Imre Atya!

Istennek adunk hálát, hogy megívott papnak. Büszkék vagyunk rá, és elfogódottak, hogy nálunk szolgáltál 14 évet. Köszönjük a sok közös lelki élményt, az alapos felkészüléseket, a mindig tanító és irányt mutató prédikációkat. Mintául szolgált számunkra igényességed a lelki és a mindennapi életben egyaránt. Mi sem bizonyíthatja ezt jobban, mint hogy példás papi életteddel kerekegyházi tartózkodásod alatt is több papi hivatást ébresztettél, segítettél.

Köszönjük szolgáló szeretetedet! A hozzád forduló testvéreink számára a plébánia ajtaja mindig nyitva állt. A nálunk töltött évek áldozatokkal és küzdelmekkel is jártak, de remény van bennem, hogy sok örömet és szeretet is kaptál közösségünkől.

Hálátelt szívvel köszönjük, hogy szíveden hordoztad templomunk sorsát! Bátran nekifogtál a felújításnak, ezzel is értéket mentettél. De ennél is fontosabb, hogy közösségünket egyben tartottad. A fejlődés lehetőségét felajánlva lelki templomokat építettél.

Hálásak vagyunk a Jóistennek, hogy megismerhettünk, hogy veled közösen gazdagíthattuk Országát! Afelől nincs kétségem, hogy Hozzá érkeztél meg. Reménykedem a boldog találkozásban! Isten veled! Nyugodj békében!

Halák Ferenc

Imre atya él!

Senkit sem akarok megbotránkoztatni ezzel a címmel, pusztán arra az örömhírré szeretnék mindenkit emlékeztetni, hogy földi életünk után egy sokkal szebb és teljesebb élet vár ránk, ami mindig, örökkön örökké tartani fog. (Egyébként Néri Szent Fülöp életét feldolgozó: A mennyországot választom című filmből vettem, a saját címemet. Ott ugyanis Fülöp atya halálakor mindenki nagyon elszomorodott, majd egy kislány kiabálni kezdte, hogy: Fülöp atya él! Fülöp atya él! S ettől az emberek megvigasztalódtak, sőt öröm táncra keltek!)

Nem azt akarom ezzel mondani, hogy örüljünk és vigadjunk, de semmiképpen sem szomorkodjunk. Atya egyszer azt mondta nekem a halálról: *'Fiam, egy becsületes keresztény ember halála nem veszteség, temetése pedig nem fájdalmas búcsú, hanem ünnep. Ünnep, mert okkal bizakodhatunk annak üdvösségében.'* Úgy gondolom, joggal bizakodhatunk Imre atya üdvösségében is. Most nem akarom érdemeit dicsérni, mint ahogy elhunytakról szoktak írni. Megteszi helyettem az a sok-sok élő és elhunyt lélek, akiket visszavezetett az Atyához, akiknek lehetőséget adott az

örökélet elnyeréséhez. Vagy az a négy templom, melyek külső és belső felújítását véghezvitte.

Emlékszem még az első személyes találkozásunkra, egy szomorú vasárnapi estén nagyapám házában. (2002-ben talán) Miután nagyapámnak kiszolgáltatta a betegek kenetét, rám nézett és azt kérdezte: "Maga melyik misén volt ma?" Csak egy erőltetett mosolyt tudtam magamból előcsalni, hiszen nem voltam, s ezt ő is jól tudta. "Magas emberek átka"- mondta mosolyogva és megveregette a vállamat. Nem sértődtem meg, sőt elszégyelltem magam, s megfogadtam, hogy többé nem mulasztok misét. Mindig ilyen nyíltan, szókimondóan viselkedett, s prédikációit is ez jellemezte. Egyszer megkérdeztem tőle: Atyám miért prédikálsz olyan keményen? Sokakat megbántasz vele. Így szólt a válasz: Kinek nem inge ne vegye magára. Akinek pedig az, az igenis gondolja át életét és változtasson rajta, ameddig lehetősége van rá.

Elnézést kérek, ha túl őszintén írok, de ez a nyílt őszinteség jellemezte kapcsolatunkat. Én beláttam, ha hibáztam, s örömmel fogadtam, ha segített. Hiszen oly sokszor segített. Bölcsességére, hitbéli tudására mindig bátran támaszkodhattam. Nem tudtam olyan nehezett kérdezni, bármennyire is fogósnak tűnt a dolog, melyet ne tudott volna elmagyarázni, megértetni velem.

Nem marad más hátra, mint a köszönet. Köszönöm Neked, hogy házunkat megszentelted, gyermekeinket megkeresztelted és megáldottad a kertünk sarkán álló keresztet. Azonban sokkal hálásabb vagyok azokért az átbeszélgetett éjszakákért, melynek végén nem csak lelki vezetőm lettél, hanem barátom is. (Mintha nem is lett volna köztünk 40 év különbség. Mert a lélek halhatatlan és kortalan. Gyakran mondogattad.) Köszönöm azokat a szentgyónásokat, amikor nem csak feloldoztál, de iránymutatást is adtál az élet folytatásához, a mindennapi bűnök leküzdéséhez, s a helyes út kiválasztásához. Bár földi életed üdvösség teremtő munkája befejeződött, mégis remélem, hogy sok-sok kegyelmet fogsz még számunkra kiesdekelni. Hogy a mi Urunk, Jézus Krisztus kegyelme, az Atya Isten szeretete, és a Szentlélek egyesítő ereje legyen mindig velünk és VELED!

Kaldenekker Olivér

Emlékek Imre atyától

Imre atya honosította meg Kerekegyházán az étkezés előtti ima kibővítését: „Áldj meg Uram minket és ajándékaidat, melyeket bőkezűségedből kívánunk magunkhoz venni, Krisztus a mi Urunk által. Amen.”

Találkozáskor, mindig kedélyesen társalgott:

- Hogy van atya?
- Nézzen rám! Panaszra nincs okom.

Bordányban – úgy mesélik – az Istentelen kommunista években nem lehetett keresztet emelni a temetőbe, mert nem engedte a tanács meg a pártbizottság... Többször is próbálták kérni, de csak nem engedték. Csupán a sírokon lehetett kereszt, mint díszítés, mert abba már nem szóltak bele. Imre atya, amikor megépítette a családi kriptájukat, úgy kérte, hogy a kriptá tetejére készüljön egy 3 méteres kereszt. Így lett a Bordányi temetőben is megfelelő méretű kereszt (amelynek tán még a jobb érzésű párttagok is örültek titokban). Most pedig épp e kereszt alatt nyugszik Gábor Imre atya. *(kapcsolódó kép a címlapon)*

Akiért a harang szól...

Valaki meghalt! Csöndítenek! A szokatlan időben megszólaló harangszó azt jelenti, halott van a faluban. A még igazi közösségben élt ember, ilyenkor keresztet vetve rövid fohász mond az elhunyt lelki üdvéért. Tette ezt azért, mert tudta, hogy az ő halálakor is ezt fogják majd tenni. Megkérdezem, valóban így vagyunk ezzel ma is, ha halljuk, hogy halottra harangoznak? Nem vagyok egészen biztos benne! Talán azok az idősök még igen, akik szüleiktől valamikor látták, amint megálltak egy pillanatra és égre emelt tekintettel halkan imádkoznak.

Halottaink temetési ügyintézéséhez hozzá tartozik a harangoztatás, más szóval a csöndítés. Nyelvünk szépségét és kifejező erejét bizonyítja, hogy ilyenkor a halálra gondolva elcsöndesednünk, mert senki nem ismeri az órát. „Ma téged szólítottak, holnap viszont lehet, hogy én következem.” Ezért az a legkevesebb, hogy ilyenkor emberi közbenjáróként kérem a szerető Isten irgalmát. Égi közbenjáróként a Szűzanyát, az angyalokat és a szenteket.

Halottért szól a harangszó, ami nem temetési kellék, dekoráció. Csak halkan szeretném megjegyezni, hogy a halottunkért történő harangoztatás egyáltalán nem helyettesíti a hozzátartozónk szentségekkel történő ellátását. Senki ne próbálja a lelkiismeretét megnyugtani a sok harangoztatással!

Temetéskor a halottunktól történő búcsúzáskor az elhunyt személynek adjuk meg a végtisztességet, de nem úgy, hogy drágább koszorút viszünk, mint a szomszéd. Legutóbb a Gábor Imre atya temetési értesítőjén, végakarata szerint mindössze egy szál virágot kért. Sokkal lényegesebb, mi több, fontosabb a temetést követő halott lelki üdvéért bemutatott szentmise.

A temetőt járva azt tapasztalom folyamatosan változik, változnak a temetkezési szokásaink is. Egyre több drága, befedett síremlék készül. Régebben csak a gazdagabb családok emeltek látványosan nagy temetkezési helyeket, mára ez szinte általánosnak mondható. Néhány éve megjelentek az urnás temetkezési helyek is. Ez utóbbival kapcsolatban tudni kell, nyugat európai szokásként terjedt el az urnás temetés, ami teljesen idegen az őseink szokásaitól. Erősen változóban van halottkultuszunk, amire jobbra a külsőségek jellemzőek. Sajnos!

Külföldi útjaim során, ha tehettem - többek között - két helyszínen felkeresésével alkottam véleményt az adott országról. A piacának sokszínűsége és a temetőjének halott kultusza adott eligazítást. Emlékszem egyszer Kolozsváron a Házsongárdi temetőlátogatás közben román ortodox temetésbe csöppentem. A hozzátartozók vállon hozták a koporsót, nagyon sok gyermek vett részt a hosszú temetési szertartáson, aminek végétével kaláccsal és pálinkával kínálták a résztvevőket.

Ilyenkor a halottak napján, azon túl, hogy felelevenítjük emlékeinket az elhunyt hozzátartozóinkkal kapcsolatban, arra is gondolnunk kell, mit tehetünk még értük? A sírjaik virággal történő díszítésén és a mécsesek gyújtásán túl az őszinte Istenhez forduló imát, engesztelést, szentmise áldozatot, értük felajánlott búcsút tartunk fontosabbnak!

id. Rozsnyói Z.

Nyári mosolymorzsák – avagy egy mosoly ára.

A tó homokos húst adó partján hét év körüli lányka játszik önfeledten. Négykézlábra ereszkedve talán valamelyik állat mozgását utánozva futkos ide-oda. Időnként megáll, kapar az iszapban, és a talált „kincset” egy kupacba gyűjti. Nézem őt, és örömöm telik ebben a játszó gyermekben. Látható jelét adva tetszésemnek, rámosolygok. Észreveszi ezt, de játszik tovább. Röviddel ezután lassan hazafelé indulván szedelődzködünk. E közben ő egyszer csak előttem terem, és felém nyújt egy aprócska kagylóhéjat: EZ AZ ÖN AJÁNDÉKA

Rekkenő augusztusi kánikulában utazunk. Az egyik állomáson fiatal pár száll fel, két hatalmas kutyával. Elhelyezkednek, az ebek is nyugodtan lihegnek a hőségben. A következő megállóban szintén egy fiatal pár száll fel, karon ülő gyermekkel. A kicsi láthatóan kimerült, a szülők úgyszintén. A gyermek sír. Anyja csendesítené, de eredmény nélküli a próbálkozása. A kutyás utasok egyre nyugtalanabbá válnak, mert kedvenceik is azok lettek a gyerek sírásától. Vártam, mikor néz felém a kisfiú, hogy rá tudjak mosolyogni, remélve, megvigasztalódik. És egyszer csak megtörténik a csoda: ...a kesergőt, csendes hüppögés váltotta, majd megnyugodva szálltak le.

Weningerné Csilla

Piarista Fogadalomtétel

Augusztus 22-én, a kecskeméti piarista templomban Szabó Dániel és jelölttársa, Márkus Roland tette le fogadalmát a piarista rendbe.

Ilyen eseményen most vettem részt először. Egyházközségünk egyik tagja tette le az egyszerű fogadalmát a kegyes rendbe. Az egész ceremónia egy szentmisével kezdődött, ami nagyon bensőséges és személyre szabott volt. A novícius egy évében erre készülő két jelöltnek szólt, értük lett felajánlva. A szentjében a piarista rend tagjai foglaltak helyet, míg a padban a szülők és hozzátartozók kapcsolódtak bele a liturgiába. Nekem, padban ülő személynek is nagyon nagy és felemelő élményt jelentett, hát mit érezhetett a két novícius?

Labancz Zsolt tartományfőnök úr prédikációja után tette le egyszerű fogadalmát **Szabó Dániel** és **Márkus Roland**, így most már ők is a piarista rend tagjai lettek. A személyességet fokozta, a generális, Pedro Aguado köszöntő levele, melyben személyesen üzent a friss tagoknak.

A fogadalmat megelőzte egy év, amit Vácon töltöttek el, ahol Istennel való kapcsolatukat mélyítették, erősítették meg és készültek fel mindarra, ami még rájuk vár. Az idei tanévtől kezdve pedig a budapesti piarista rendházban laknak, ahol a kiválasztott szakot és teológiát tanulnak az egyetemen. Miután letették a fogadalmukat, a rend minden tagja odament hozzájuk és külön-külön, személyesen üdvözölték az új rendtársakat.

Jó volt látni ennyi embert, aki arra tette fel életét, hogy Istent szolgálja. Mindez mellett megfogadták, hogy a szegénység, engedelmesség és tisztaság mellett a diákok szellemi és lelki fejlődésével is foglalkoznak. Összefoglalva, egy leírhatatlan élményben volt annak része, aki részt vett a ceremónián, ezért is volt nehéz ezt szavakba önteni.

Nagy Kálmán

Vendégünk volt Balczó András...

Augusztus 20-án Szent István napi templomi búcsúnkon velünk ünnepelt a többszörös öttusázó világ- és olimpiai bajnok **Balczó András, és felesége Császár Mónika**. A korábbi évektől eltérően szokatlan megoldást választott Balázs atya, amikor az ünnepi szentmisére egy neves sportolót és egy közismerten hiteles keresztényt kért fel tanúságtételre. Az idősebb korosztályhoz tartozók jól emlékeznek a vele illetve róla készített filmre, aminek a bemutatását az akkori hatalom vonakodva engedélyezte. A film címe: **Küldetés**. Már a film címe körül is heves viták folytak, de a hitvallása, őszintesége és következetes kiállása miatt országos siker lett. A film vetítése előtt járva az országot, ezernél is több közönségtalálkozón vett részt.

Az aktív sport pályafutása után joggal várta, hogy az öttusa sport számít a tapasztalataira, szakértelmére, de mégsem így lett. Vallásossága, hiteles élete miatt félték tőle! Később a közvélemény nyomására, egy méltatlan munkát kínáltak fel számára, amit a sport iránti alázata miatt elfogadott. Az Országos Öttusa Szövetség istállójába került, mint a versenylovak felkészítője. Közvetlensége és

hitelessége miatt nagyon sok helyre hívták tanúságtételre, aminek következményeként úgy érezte a Gondviselő Isten ezt az utat jelölte ki számára. Egyik napról a másikra felmond, és ott hagyja munkahelyét.

Balczó András nem először találkozott a kerekegyházi hívekkel. A 78 éves sportoló a rá jellemző alázattal lépett az ambóhoz, majd elmondta milyen nagy megtiszteltetés, hogy innen erről a szent helyről és ennyi embernek beszélhet Istenről, hitéről.

Járva és látva az országot, azt tapasztalja, hogy az emberek elfeledkeztek teremtményi voltukról. Kikapcsolták Istent az életükből, mert úgy érzik nincs szükségük rá. Önmagukat helyezték a Teremtő helyébe, félistennek képzelve az embert. Saját példáján mutatta be, hogy fiatal, már neves sportolóként neki sem volt szüksége Istenre. Evangélikus pap édesapja halálhíre volt a fordulópont, amikor megtért. Ettől kezdve engedte, hogy Jézus Krisztus irányítsa életét, amit a környezete, sport társai nem igazán díjaztak. Különcnek, fanatikusnak tartják, ezért baráti köre is a hívő sportolókra korlátozódik. Többszörös világbajnokként a dobogón állva rájön, hogy ez a földi siker már nem elégíti ki. Verseny közben, már nem minden áron és nem görcsösen akar nyerni. Észre veszi, ha Jézust hívja segítségül erőlködés nélkül is nyerni tud.

Feleségével tizenkét gyermeknek adtak életet. Elmondja, hogy házasságkötésük előtt egyeztetés nélkül mindketten 5-6 gyermekben gondolkodtak. A hatodik gyermek után az Isten előtt is vállalható természetes védekezés ellenére jött a hetedik, majd a nyolcadik és végül a tizenkettedik gyermekáldás is. Beszélt a család kiemelt szerepéről, a közösen gyakorolt hitéletükről a kapott kegyelmekről. Életüket a Jézussal való közvetlen napi kapcsolat hatja át. Nézegetve az óráját, úgy belemelegedett a beszédbe, hogy a kántor úr jelzése állította meg!

Szeretett volna még a Mária kapcsolatáról beszélni. Elmondani, hogy mi keresztények is egyfajta migránsok vagyunk. Célországunk az Isten országa, ahol valóságos, őszinte szeretettel várnak bennünket, mert ott mindannyiunknak helye van.

A szokatlan, szentbeszéddel felérő tanúságtétel remélhetőleg mélyen szántó és komoly elhatározásokra készítet bennünket. **Mert élni csak Jézussal és Jézusban érdemes!** Ez az üzenete Balczó András tanúságtételének.

id. Rozsnyói Z.

Ausztrál vendégek látogatása templomunkban

2015 október 12-én angol órán elmentünk a katolikus templomba, mivel ausztrál vendégek jöttek misét tartani. Egy-két érdekes dologgal találkoztunk. Először is a mise angolul volt. Továbbá, aki nem volt még elsősorló, az a két karját a mellkasán keresztbe fonva ment ki az oltárhoz. Ezt itt mi Magyarországon szájrattett kézzel csináljuk. Nagyon érdekes volt, amikor a pap bácsi a Bibliát magasra emelte. Ilyet még itthon nem láttunk.

Az ausztrál vendégek nagyon kedvesek voltak és a templomunkat is megdicsérték, hogy nagyon szép. Mise után volt lehetőségünk a vendégekkel angolul beszélgetni Óberfrank Anita néni tanárnő segítségével. Sok kérdést tettünk fel egymásnak. Reméljük, hogy még találkozunk!

Veroszta Lilla és Kelecsényi Tóth Zsolt a 4.b hittanosa

Szentírás vasárnapja

Az ember legősibb törekvése, hogy kapcsolatba kerüljön Istennel. Szükségét érezzük, hogy szóljon hozzánk, válaszoljon kérdéseinkre. És Isten válaszol. Szavait összegyűjtötték a szent írók, és így lett a Szentírásunk. A gyermek már kiskorában képes megérteni a Szentírás csodálatos tanítását, melyen keresztül megismerheti Isten szeretetét. Hogyan kelthetnénk fel érdeklődésüket a Biblia iránt? Mivel segíthetnénk nekik, hogy foglalkozzanak a Szentírással? Sürgető a feladat, hogy támogassuk őket. Ezen kérdések nyomán indítottuk útjára azt az új kezdeményezést, hogy akinek van otthon Szentírás, hozza el a szentmisére, és Balázs atya megáldja azokat. A hittanos gyerekek Bibliájukkal a kezükben, szép számmal részesültek az áldás kegyelmében.

Hitoktatók

A Magyar Katolikus Püspöki Kar rendelkezése alapján 2008-tól a Biblia évétől ünnepeljük a Szentírás vasárnapját. Ezt a szép hagyományt a következő évben is megtartjuk, kiegészítve a szentmise keretében a kedves hívek családi és saját Bibliáinak, Szentírásainak megáldásával. Javasoljuk, hogy minden család hozza magával a saját, személyesen használt és rendszeresen forgatott Szentírását, Újszövetségét. A Bibliákat az oltár elé kihelyezve áldjuk meg, ezért kérjük, hogy mindenki írja be nevét az első borítónál lévő első üres lapra, vagy helyezzen el a Szentírásban egy kis cédulát a saját nevével. A szentmise alkalmával bibliákat is szándékozunk árusítani.

Utolsó?

Amikor a betegség korra való tekintet nélkül mély sebet üt rajtunk, testünk, lelkünk elgyengül, az irgalmas, minket nagyon szerető Isten nekünk adja a betegek szentségét, hogy e kenet által isteni élet áradjon belénk. Jakab apostol az 5,14-ben így tanúskodik erről: „Beteg valaki köztetek? Hívassa el az egyház presbitereit, azok imádkozzanak fölötte, és kenjék meg őt olajjal az Úr nevében!” Még ma is gyakran előfordul, hogy a beteg hozzátartozói jobban elzárkóznak e szentség kérésétől, mint maga a beteg, mivel egy téves beidegződés alapján utolsó kenetnek gondolják. Hogy valóban utolsó-e számunkra, nem tudhatjuk, de szép számmal összejöttünk az idén is e szentség vételére immáron sokadik alkalommal. A betegségünkkel való szembenézésre, szunnyadó lelkünk ébresztésére szolgált Balázs atya homíliája, hogy segítsen lelki emberré válnunk.

Kelemenné Mária

Mátraverebély – Szentkút

Búcsújárás 2015-ben

Gyermekkoromban sokszor nézegettük a családi albumot miközben szüleink elmondták, hogy a képeken kiket látunk, illetve ki kicsoda. Így megismertük a falu személyiségeit. Különösen felkeltette az érdeklődésemet, egy három képből álló sorozat. A kép a Mátraverebély Szentkúti barlangot ábrázolta. Előtte az egyik képen a faluból lovas kocsikkal elzarándokolt hívőszereg, a másik képen édesanyám rokonságával, a harmadik képen a falu főjegyzője Sebestyén László, valamint Fazekas Zoltán és édesapám Ispán Mihály segédjegyzők. Természetesen rajtuk kívül mindenki ott volt a Nagyboldogasszony búcsún, aki járóképes volt Kerekegyházán. Sokszor képzeltem magam én is, oda a Szűzanya barlangja elé.

Ez év október 8-án a Magyarok Nagyasszonya ünnepén elzarándokoltunk, mi késői utódok is Kerekegyházáról Mátraverebélybe. Már nem két napig zötykölődtünk lovas kocsin, mint szüleink, hanem kényelmes busz vitt bennünket. Egy minden kényelemmel ellátott zarándokváró parkolóban szállhattunk le, egészen közel a kegyhely templomához. Reménytelennek tűnő esőben megcsodáltuk a gyönyörűen felújított búcsújáró kegyhelyet.

Balázs atya vezetésével egész úton imádkoztunk, lélekben felkészülve a Szűzanyával való találkozásra. A templomból már messziről kihallatszott a hívek éneke, amit teljesen megtöltöttek a zarándokok. Ülőhely természetesen már alig volt, annak ellenére, hogy a fő ünnepet vasárnap tartották. Zengett az ének a hangos szívből jövő ima, amely bizonyára az egek kapuját döngette. Megérkeztünk! Összenéztünk és felsóhajtottunk. Igen a mi Égi Édesanyánk itt várt bennünket. Hazaértünk!

A szentmisén **Máyer Mihály nyugalmazott püspök úr** volt a fő celebráns, ferences atyák, valamint a csoportokat vezető atyák kíséretében. Szívhez szóló volt a prédikációja. Házi feladatot is adott nekünk, amit most tovább is adok, mert mindannyionknak szót!

A magyar nép mindig megkülönböztetett tisztelettel és szeretettel ragaszkodott a Magyarok Nagyasszonyához. Szent István király ezt még hivatalosan meg is erősítette az országunk felajánlásával. Évszázadok során számtalan esetben megmutatta segítségét. A történelem viharában Mária palástja alá bújva maradt meg Európában nemzetünk.

De óva intett bennünket a püspök úr a magyarokra jellemző pesszimizmustól, befelé fordulástól. Mert nem szabad megfélemednünk arról, hogy bár más útja és igenje volt a Szűzanyának, mint nekünk, de Istenbe vetett bizalommal gondolkodás nélkül elfogadta azt. Nehéz, sokszor kilátástalannak tűnő helyzetben, nekünk is Istenre kellene hagyatkoznunk. Nem szabad hallgatnunk a sok nyomorúságot, és veszedelmet, amivel ijesztgetnek bennünket. Egyedül a mi alkotmányunk kezdődik úgy Európában, hogy **„Isten áldd meg a magyart!”**.

Ha ezt tartjuk szem előtt és a Magyarok Nagyasszonya palástjába kapaszkodunk, Magyarország egyszer feltámad. De ehhez azonban még sok szenvedésen kell keresztül mennünk. **Engesztelni, engesztelni magunkért és a viláგért!** Az út végén ott vár bennünket az Úr Jézus. Minderre egyedül saját erőnkől képtelenek vagyunk, de a Magyarok Nagyasszonya segítségével legyőzhetjük a legyőzhetetlennek látszó akadályokat is.

Nos a házi feladatot továbbítom. Kérlek Benneteket, ne adjátok fel a reményt és kapaszkodjunk együtt a Magyarok Nagyasszonya védő palástjába. Láncoljuk magunkat a Szűzanyához a rózsafüzérrel, ami oly kedves számára. **„Magyarországról, édes hazánkról ne feledkezzél el szegény magyarokról!”**

Rozsnyóiné Margó

Zarándokúton

A zarándok Egyház tagjai megajándékozták közösségünket lelki kincseikkel, amelyet hálás szívvel adunk közre.

Életünk során mindig úton vagyunk, ezért is áll hozzánk közel, hogy elinduljunk egy- egy zarándokúton. Minden út más, lehet Csíksomlyón, Pálosszentkúton, Czestochowában vagy Máriapócsan. Ami közös bennük, a hitünk elmélyítése és a kegyelmek elnyerése, amiért sokszor elindulunk. A kegyelmeket nem azonnal érezzük egy zarándokúton, hanem az életünk folyamán fogjuk megtapasztalni a kegyelmi ajándékokat. Környezetünknek fontos, hogy hittel éljünk. Így legyünk számukra példamutatók a mindennapokban. Önmagunknak az a legfontosabb, hogy hitből éljünk. Hiszen a hitből merítünk erőt, bátorságot, türelmet, megértést és jókedvet, hogy végigjárjuk életünk zarándokútját.

Bodor Béláné

Mátraverebély- Szentkútra zarándokoltunk

Október 8-án Mátraverebély –Szentkútra zarándokoltunk a Magyarok Nagyasszonya búcsú alkalmából, a jó kis kerekgyházi csapattal, Balázs atya vezetésével. Utunk során nagyon jól éreztük magunkat, szépeket énekeltünk és imádkoztunk drága Szűz Anyánkhoz. A 11 órakor kezdődő szentmisét Mayer Mihály pécsi püspök úr mutatta be, akit nekem különösképpen nagy öröm volt látni és hallgatni, mert én gyermekkoromban a püspök úrnál bémádkoztam egy Baranya megyei kis faluban. A szentmise után elsétáltunk a Szent László forráshoz.

A legenda szerint Szt. László a kunok ellen harcolt (1091), azonban az ellenség bekerítette, és egy völgybe szorult. A király egy szakadékot átugratván az első ló pata földre érkezése alkalmával víz szivárgott ki a földből. A király bárdjával kiszélesítette, és forrás tört elő. Számtalan csoda is történt itt, közülük egyet megemlítenék. Egy 1714-es irat szerint egy néma kisfiú vizet keresvén lemaradt apjától, amikor megjelent a Szűz Anya neki, és egy lópatkójú mélyedésre mutatott, ahol víz csillant fel. Szomját oltotta, és apja után kiáltott- meggyógyult némaságából.

Ezt a csodálatos kegyhelyet csak ajánlani tudom mindenkinek, csodálja meg a természet, az építészet, a vallási hagyomány szépségeit és legyen része abban a nagy átalakulásban, amikor a pusztaság paradicsomi kertté lesz bennünk és körülöttünk. Amen.

Pongráczné Szilvi

Szentkúti ima a Szűz Anyához

Boldogságos Szűz Mária, szentkúti Édesanyánk! Földi életutunkon szent palástoddal óvj meg minket minden lelki és testi veszedelemtől. Védelmezz, és szeress minket, halálunk óráján pedig állj mellettünk.

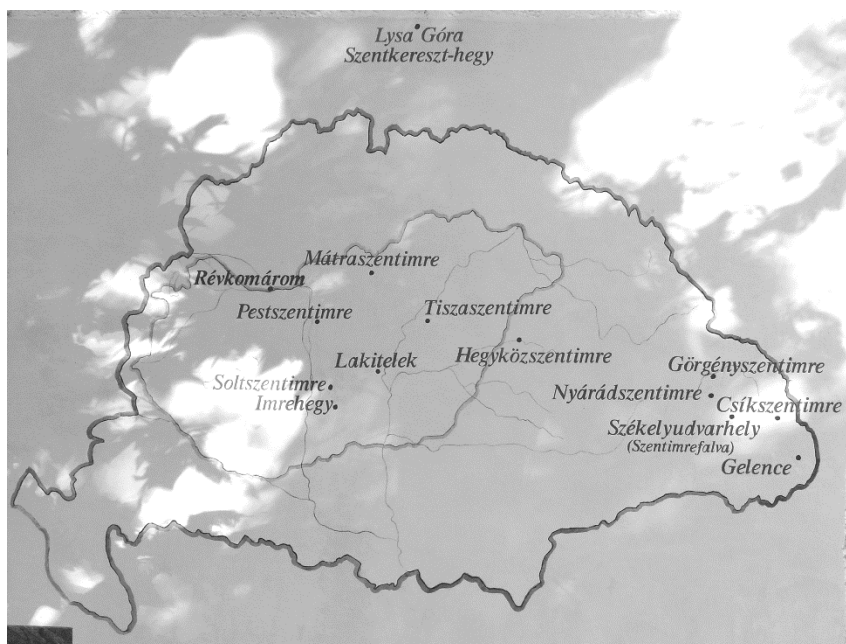
Áld meg otthonunkat, családjunkat, közösségünket (városunkat), szüleinket, testvéreinket, barátainkat és ellenségeinket. Áld meg kezünk munkáját. Térítsd Szent Fiadhoz a bűnösöket, békítsd meg az ellenségeket, vigasztald meg a szenvedőket és bánkodókat. Vedd oltalmadba az árvákat és özvegyeket. Gyámolítsd az elaggottakat és tehetetleneket. Gyógyíts meg a betegeket, vigasztald a haldoklókat. Nyisd meg a lelki vakok szeméit és törd meg a megátalkodott és hitetlen szívek keménységét.

Áld meg magyar hazánkat. Adj népednek jobb jövőt, jólétet, békét, boldogságot. Engedd, hogy Szent István népe az igaz keresztény katolikus hitben egyesülve téged - Égi Anyánk - szeresen és tiszteljen.

Szabadítsd ki hatalmas közbenjárásoddal a tisztítóútban szenvedő lelkeket, kiváltképpen azokat, akik életükben sokszor elzarándokoltak e szent helyre.

Add, hogy Szentkút áldott vize az égi kegyelmek patakja legyen lelkünk és testünk számára. Engedd, hogy ősi kegyhelyeden még sokszor megláthassuk anygali arcodat és hódolhassunk Szent Fiadnak, az Atyával és Szentlélekkel egyetemben. Ámen.

November 5. Imre nap – Szent Imre

Lakiteleki Szent Imre szobor és térkép a Magyarországon Szent Imréhez köthető települések helyéről

István 1031-ben hatalmának és tekintélyének tetőpontján Székesfehérvárott koronázásra készült. Egyetlen életben maradt fiát akarta megkoronáztatni, hogy trónját és országában a kereszténység zsenge vetését a jövő számára biztosítsa. Valószínűleg erre az alkalomra készült Gizella királyné keze munkájával és irányítása alatt az a miseruha, amelyet később átalakítva koronázási palástnak használtak 900 esztendőn keresztül: az egész királyi család képe rá van hímezve. Ebben az ünnepélyes hangulatban jött a szomorú hír: Imre herceget vadászat közben egy földühödött vadkan halálra sebezte, és sebeibe 1031. szeptember 2-án belehalt. A gyász hír hatását a krónika így érzékelteti: „Siratta őt Szent István és egész Magyarország vigasztalhatatlanul, nagy sírással...”

Forrás: www.katolikus.hu

Antióchia közösség lelki „karbantartó” napja

Október 24-én volt a Szent István Antióchia közösség lelki napja, ahol helye volt a vidám játéknak, a komoly előadásoknak és az őszinte beszélgetéseknek. Seffer Attila atya (aki „legény korában” a Szent István Antióchia közösség tagja volt) vezette a lelki karbantartást a 16 fiatal számára. Az esti szentmisét követően a fiatalok csendes szentségimádás keretében lelkiismeret vizsgálatot tartva végezhettk el szentgyónásukat, Balázs és Attila atyánál.

I. előadás gondolataiból

1. A feltámadt Krisztus vidámságával, szolgálatkészségével éljete!
2. Nézz bele Krisztus szemébe és lásd meg, hogy ki vagy az Ő szemében, az Ő szemével? Az Ő szemével milyen vagyok? Milyen a jövőm?
3. Jézus kísér és tisztában van a félelmeddel.
4. Ha a félelem túl sok, eluralkodik rajtad, akkor megöli a hitet!
5. Nagy kérdéseket, döntéseket soha ne hozz meg Jézus nélkül!
6. A házasság szerelmi háromszög Istennel.

*"Ne félj, mert megváltottalak,
Neveden szólítottalak,
Karjaimba zártalak,
Örökre enyém vagy!"*

II. előadás gondolataiból

1. A feltámadt Krisztus élete a keresztény ember élete.
2. Ima és szentáldozás, az igazi erőforrás.
3. Az áldozásban a Feltámadt Krisztust veszem magamhoz.
4. Község és család ott működik, ahol tudnak egymásért áldozatot hozni.
5. Elvárás helyett áldozathozatal!
6. Hűség hiányára és önzésre buzdít a mai társadalom („Mert ön megérdemli”)
7. A világ hazugsága: Az Embert, mint "tárgyat" használd és a tárgyakat szeresd!
8. Magvető példázathoz: Ne a másik életének hibáit próbáld kijavítani, (ne a barázdát egyenesítsd) a feladatod a mag szórása! Csak és kizárólag az! Isten készít elő a földet, Isten növeli a magot. A mag az Evangélium! Éld a mindennapjaidban!

Fókuszba került Bibliai részek:

1. Aki első akar lenni közöttetek, az legyen az utolsó, mindenki szolgálja!
2. Jerikói vak meggyógyítása: "Mit akarsz, mit tegyek neked?"
3. Harcold meg a hitnek szép harcát...!
4. "...legyetek tiszták és feddhetetlenek, Istennek kedves gyermekei..."
5. Lázár feltámasztása

Rózsafüzér imádság

Október a Rózsafüzér hónapja hallottuk hittan órán, miközben arról is beszélgettünk, hogy az imáinkat felajánlhatjuk másokért is. Ez nagyon megérintett, mert jött az ötlet, hogy menjünk el szerda este és imáinkat beteg testvérünkért, Lázár Bencéért ajánljuk fel. Nagy örömmel mondtunk igent, mert fellelkesítet bennünket, hogy mi is támogathatjuk azt akinek, szüksége van az erőre a nehézségekben. A Szűz Anyára bízunk Bencét, reméljük a gyógyulását!

Sok szeretettel: Kanyik Fanni és Pencz Laura 8. b osztályos tanulók

Rózsafüzér Királynője

Október a rózsafüzér hónapja egyházunkban, október 7. Rózsafüzér Királynője (Regina Rosarii), az „Olvasós Boldogasszony” emléknapja: hálaünnep Mária közbenjárásáért, Isten segítségéért.

A rózsafüzér a 15. században nyerte el mai formáját, imádkozását a domonkosok népszerűsítették. A törökök feletti Lepantónál aratott győzelem (1571. október 7.) után Szent V. Pius pápa, aki domonkos szerzetes volt, az ég iránti hálából az évfordulóra elrendelte a Győzelmes Miasszonyunk ünnepét (Festum B. M. V. de victoria), és a lorettói litániába bevezette a „Keresztények segítsége” megszólítást. A győzelmet az egész keresztény világ a rózsafüzér imádkozásának és a Szűzanya segítségének tulajdonította. Maga a pápa is a rózsafüzért imádkozta az ütközet ideje alatt, s közben látomása volt a győzelemről.

Az ünneplést XIII. Gergely pápa terjesztette ki, kezdetben csak azon templomok számára, mégpedig október első vasárnapján, amelyek rendelkeztek rózsafüzér-oltárral. Majd 1716-ban, a szintén a törökök felett aratott pétervárad győzelem után XI. Kelemen kiterjesztette az egész egyházra, Szent X. Pius pedig 1913-ban visszahelyezte október 7-ére. A Rózsafüzér Királynője nevet Szent XXIII. János pápa adta az emléknapnak 1960-ban.

„Az Egyház a rózsafüzérnek mindig különös hatékonyságot tulajdonított, ezért a legnehezebb ügyeit a közösségben, folyamatosan mondott rózsafüzérre bízta. Olyan pillanatokban, amikor az egész kereszténység került veszedelembbe, a rózsafüzér erejének tulajdonították a megmenekülést, és utána úgy köszöntötték a Rózsafüzér Királynőjét mint a szabadulás kieszközlőjét. Szívesen bízom ma ennek az imádságnak hatékonyságára a világ békéjét és a családokat.” (Részlet II. János Pál pápa *Rosarium Virginis Mariae* kezdetű apostoli leveléből)

A hagyomány szerint a rózsafüzér neve onnan ered, hogy az első rózsafüzéreket Szent Domonkos összehérselt rózsaszirmokból készítette: „koszorút font” a Szűzanya számára.

Mi is a rózsafüzér? Az evangélium esszenciája. Újra és újra Krisztus életének legfontosabb eseményeihez vezet minket. Azt mondhatnánk: a rózsafüzéren keresztül belélegezzük Krisztus misztériumát. A rózsafüzér a szemlélődés kiváltságos ösvénye, nem más, mint Mária útja. Létezik-e, aki jobban ismeri, és jobban szereti Krisztust Máriánál?” (Részlet II. János Pál pápa beszédéből, melyet a pompeji Rózsafüzér Királynője-szentélyben mondott 2003 októberében)

Kérünk téged, Úristen, a Boldogságos Szűz Mária közbenjárására öntsd lelkünkbe szent kegyelmedet, hogy akik az angyali üzenet által szent Fiadnak, Jézus Krisztusnak megtestesülését megismertük, az ő kínszenvedése és keresztye által a feltámadás dicsőségébe vitessünk! A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. Ámen

A Szentolvasó imádkozásának módja

Az ima kereszttvetéssel kezdődik.

1. A keresztre egy „Apostoli hitvallást” mondunk.

2. Az első nagy szemre egy Miatyánkot.

3. Az ezt követő 3 kis szemre 1-1 Üdvözlégyet, Jézus neve után a következő betoldásokkal:

...aki hitünket növelje.

...aki reményünket erősítse.

...aki szeretetünket tökéletesítse.

4. Ezután a „Dicsőség”-et mondjuk, amit a „Fatimai fohász”-szal zárunk le.

5. A bevezető utolsó (nagy) szemére ismét egy Miatyánkot.

6. A körben a 10 egymást követő kis szemre 1-1 „Üdvözlégy”-et, mindegyikben a kiválasztott sorozat első titkával (Jézus neve után betoldva).

7. A tizedet egy Dicsőség majd a „Fatimai fohász” zárja (erre nincs külön szem).

Folytatjuk a következő tizeddel:

8. a nagy szemre „Miatyánk”,

9. a 10 kis szemre „Üdvözlégy”-ek a második titokkal;

10. A tized zárásaként ismét egy „Dicsőség”-et, majd a „Fatimai fohász”-t mondjuk.

3., 4. és 5. tizedet az előzőekhez hasonlóan imádkozzuk.

Az ötödik tizedet záró „Dicsőség” és a „Fatimai fohász” után ismét kereszttvetés következik.

Apostoli hitvallás

Hiszek egy Istenben,

mindenható Atyában, mennynek és földnek Teremtőjében.

És Jézus Krisztusban, az Ő egyszülött Fiában, a mi Urunkban;

aki fogantatott Szentlélektől, született Szűz Máriától;

szenvedett Poncius Pilátus alatt;

megfeszítették, meghalt és eltemették.

Alászállt a poklokra, harmadnapon feltámadt a halottak közül;

fölment a mennybe, ott ül a mindenható Atyaisten jobbján;

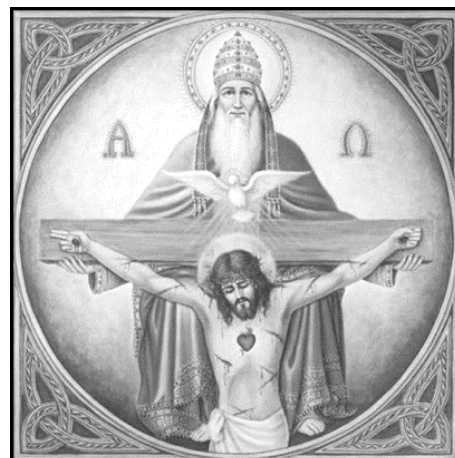
onnan jön el ítélni élőket és holtakat.

Hiszek Szentlélekben.

Hiszem a katolikus Anyaszentegyházat;

a szentek közösségét, a bűnök bocsánatát;

a test feltámadását és az örök életet. Ámen.

Dicsőség:

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, miképpen kezdetben, most és mindörökké. Ámen

Fatimai fohász:

Ó Jézusom, bocsásd meg bűneinket, ments meg minket a pokol tüzétől, vidd a mennybe a lelkeket, különösen azokat, akik a legjobban rászorulnak irgalmadra.

Az örvendetes olvasó titkai

1. Akit te, Szent Szűz a Szentlélektől fogantál. (Alázat)

2. Akit te, Szent Szűz Erzsébetet látogatván hordoztál. (Szeretet)

3. Akit te, Szent Szűz a világra szültél. (Szegénység)

4. Akit te, Szent Szűz a templomban bemutatnál. (Engedelmesség)

5. Akit te, Szent Szűz a templomban megtaláltál. (Jámborság)

Pilinszky János: Az első öt titokról

(részlet)

Az örvendetes olvasónak mind az öt „titka” a megtestesülés köré csoportosul. Akit te, Szent Szűz... Jézus neve még egyszer sem szerepel, mégis mind az öt titok róla szól, az öt „Akit” és a Szent Szűz személyének foglalatában. Mária életében az alázatnak e tartózkodó szépsége a legszembetűnőbb. Mint az igazán nemes foglalat se takar el semmit a beléje helyezett gyémántból, élő monstranciaként keretezi Mária élete Jézusét.

A fájdalmas olvasó titkai

1. Aki érettünk vérrel verítékezett. (Bűnbánat)
2. Akit érettünk megostoroztak. (Tisztaság)
3. Akit érettünk tövissel koronáztak. (Bátorság)
4. Aki érettünk a keresztet hordozta. (Türelem)
5. Akit érettünk keresztre feszítettek. (Önmegtagadás)

Pilinszky János: A középső öt titokról

(részlet)

A fájdalmas olvasó valamennyi titka Jézus testi szenvedéséről szól: ahogy később Tamás apostol öt ujjja érintette a föltámadt Krisztus sebéit. Ez a mi bizonyosságunk arról, hogy valóban ember volt, és valóban Isten, a *mi* Istenünk, a mi „sebektől borított testvérünk”.

A dicsőséges olvasó titkai

1. Aki a halálból feltámadt. (Hit)
2. Aki a mennybe felment. (Remény)
3. Aki nekünk a Szentlelket elküldte. (Szeretet)
4. Aki téged, Szent Szűz a mennybe fölvelt. (Örök boldogság)
5. Aki téged, Szent Szűz a mennyben megkoronázott. (Mária tisztelete)

Pilinszky János: A dicsőséges olvasó

(részlet)

A befejező öt titok úgy tűnik, mintha tőlünk a legmesszebb állana. A megtestesülésben Isten közénk jött; a nagy találkozás végkifejletében meg mintha elhagyna minket... Igaz ez? A múltban először az Atya nevét ismertük meg. Jelenünk mintha a Fiú nevéhez fűződne. S a Szentléleké mintha a jövőn át érkezne hozzánk. Az időből ő vezet át bennünket az öröklétbe.

A világosság rózsafüzér titkai

1. Aki a Jordán vizében megkeresztelkedett.
2. Aki a kánai menyegzőn kinyilvánította isteni erejét.
3. Aki meghirdette Isten országát.
4. Aki a Tábor hegyén megmutatta isteni dicsőségét.
5. Aki az Eucharishtiában nekünk adta önmagát.

Forrás: Magyar Kurír

Wikipédia

Magyar Katolikus Egyház honlapja

Összeállította: Mongyi Kornélia

Szerzetesrendek kialakulásának és történetének folytatása

Korábbi lapszámokban elkezdtük a legjelentősebb szerzetesrendek bemutatását, szerzetesi közösségek történetének leírását. Ez alkalommal a karmeliták, ferencesek, domonkosok után a bencésekről olvashatunk röviden az alábbiakban.

Bencések

A szerzetesség eszménye, amely ilyen vagy olyan változatban minden nagy vallásban megtalálható, a keresztény Európa számára Benedekben olyan formát öltött, amely másfél évezreden át hatott az egész történelemre. A Benedictus nevet már Nagy Szent Gergely pápa (+604) eredeti jelentésében említi: Istennek ez az embere áldott, akár a nevét, akár az osztályrészül jutott kegyelmet nézzük. Benedek jóval több, mint amire „az utolsó római” vagy „a Nyugat atyja” elnevezés utal.

A Bencések, Szent Benedek rendiek a kereszténység első szerzetesrendje, akik Szent Benedek reguláját követik. A Benedek rendi elnevezést Magyarországon a Bencés név váltotta fel.

A bencések hatása óriási Európa tudomány- és kultúrtörténetében, valamint a katolikus szerzetesség kialakulásában, különösen a koraközépkor folyamán. Szent Benedek 480 körül született Nursiában. Rómában jogot tanult, majd visszavonulva a városból és remete életet kezdett Subiaco erdejében, egy barlangban, hogy Istennek éljen és megvívja a belső harcokat, amelyeket senki nem kerülhet el, aki tökéletességre törekszik. Három év teljes magány után, mind többen zárandokoltak hozzá, hogy lelki ügyekben tanácsát kérjék. Ebben az időben döbbsent rá arra, hogy egy szerzetesközösségnek világos, közösen elfogadott életszabályzat alapján kell működni: ez a szabályzat lett Szent Benedek Regulája. Először a subiacói völgyben alapított kisebb kolostorokat, majd 529-ben megalapította Monte Cassino közösségét, a nyugati kereszténység egyik legfontosabb kolostorát. A nyugati szerzetesség kialakulása idején tulajdonképpen ez a rend volt hosszú ideig az egyetlen rend, ahogy az ortodox kereszténységen belül ma is csak egységes szerzetességről beszélhetünk, amely csupán nyelvíleg különül el. A többi, részben ebből kialakult (pl. ciszterciek), részben tőlük függetlenül alapított nyugati szerzetesrendtől mind szervezetileg, mind életvitelükben jelentősen eltérnek.

Európa kora középkori keresztény hitre térítésében nagy szerepet vállaltak a bencések. A legjelentősebb a német, angol és ír területen végzett missziós munka volt a VI-IX században.

A XI. században európai méretű lelki megújulás központja volt a burgundiai Cluny kolostora. Magyarországon az első bencések 996-ban telepedtek le Szent Márton hegyén, az 1001-es királyi alapítólevél Monte Cassino jogait adta meg a Pannonhalmi apátságnak is. Az Árpád-ház idején a bencések virágzásnak indultak, a 13. században már 90 kolostoruk állt Magyarországon. Ezekben gyakran működött hiteles hely (mai fogalommal közjegyzőség), kolostori iskola, gyakran őriztek ereklyéket, ezért zárandokok is gyakran látogatták őket.

Szent Benedek tanítását, Reguláját nem csupán a katolikus egyházon belül követik, hanem protestáns - pl. anglikán, lutheránus - bencések is vannak.

Magyarországon, öt helyen, Bakonybélben, Budapesten, Győrben, Pannonhalmán, és Tihanyban vannak működő bencés rendházak. Pannonhalmán napjainkban is magas színvonalú oktatás folyik. Az iskolában csak bentlakásos tanulók járhatnak, akik elfogadják a keresztény és bencés értékrendet.

Szent Benedek jelmondata az „Ora et labora” (imádkozzál és dolgozzál), mindig aktuális jelmondat a keresztény emberek számára. Az általa alapított Monte Cassinoi apátságban hunyt el 547-ben. Földművesek, építészek, kémikusok, mérnökök, barlangkutatók védőszentje. 1964-től, ahol élünk, Európa patrónusa, védőszentje. Napjainkban különösen aktuális földrészünk védelméért imádkozás a Jóistenhez, Szent Domonkos segítségét is kérve.

Irodalom: Szentek, Korona kiadó 2006, Wikipedia, Katolikus lexikon. Lejegyezte:

Oreskó Imre

Egyházközségi hírek.

A Kerekegyházi Szent István Plébánia Rózsafüzér Társulatának bokorvezetője az időközben elhunyt Gábor Imre plébános úr volt. A társulat élére most Kollár Balázs atya került, aki nem csak szakrális- hanem a tényleges bokorvezetői feladatokat is elvállalta. A társulat nyitott, bárki csatlakozhat hozzá, jelentkezni a plébánián lehet!

Jelenleg 23 imádkozó taggal a következő személyek vannak: **Kollár Balázs atya, Csertő József, Csertőné Klári, Friczné Ica, Fritzné Emma, Oreskó Imre, Oreskóné Tünde, Horváthné Erzsike, Rozsnyói Zoltán, Rozsnyóiné Margó, Füstös József, Füstösné Márti, Halcsik Antal, Kovács István, Kovácsné Kati, Simon András, Simonné Andi, Kaldenекkerné Pannika, Pálné Jutka, Nagyné Etelka, Szegedi Borika, Fazekasné Mária, Rédliné Julika.**

A rózsafüzér titkokat minden tag előre egy évre megkapja, amit minden hónap 1-jétől kell mondania. Minden tagnak a megjelölt titokkal, napi egy tized rózsafüzér elimádkozását kell elvégezni. Így nyeri el a teljes koszorú imáival azokat a kegyelmeket, amiket a Szűzanya ígért. Ha valaki elhagyja a napi tizedét, nem csak magát, hanem a koszorú többi tagját is megfoszthatja ezektől a kegyelmektől. **Pió Atya** a rózsafüzért szabályának, fegyvernek hívta, amit a Madonna adott a kezébe, amellyel legyőzheti a gonoszt.

Megjegyzés: Az egyházközségben más rózsafüzér bokrok is működnek, kérjük adják le a névsort a plébánián, hogy azt is közzé tehessek.

Anyakönyvi hírek - Augusztus, Szeptember, Október

Elhunytak:

Zsikla Lászlóné Durucz Sára, Fejős Béláné Oláh Rozália, Kovács Pál, Nádas József, Becespergel Jánosné Áipli Etelka Sztana László Gazdag János Borbély Béla, Fodor András Valter Zoltán, Iványosi Szabó Ottóné Tóth Mária

Szentségekkel ellátva: 6 fő

Kereszteltek:

Nagy Barnabás, Dormány Levente, Kópis Dávid Sándor, Kiss Zsombor, Kópis Krisztina Melinda, Szöllősi Hanna, Csorba Zsolt Attila, Riklik Magdaléna, Kovács Áron, Budai Dzenifer Laura, Babenyecz Natália, Budai Nóra Terézia, Csapai Zsolt Attila, Budai Gábor, Csapai István, László Budai Leonidasz, Dolhai Zsombor, Tímár Kevin Noel, Dolhai Vencel, Fábián Bence Ferenc

Házassultak:

Szeibert Szabolcs - Hegedűs Mónika
Gesztos Tamás – Veres Réka Erzsébet
Kaldenекker Ferenc György – Simon Ildikó

Varga István – Slíz-Nagy Mariann
Kövecses Attila – Óberfrank Anita

Szentkúti zarándokok visszaindulás előtt

Szerkesztette: Kollár Balázs plébános, Kelemen Benedekné, Mongyi Kornélia, Weninger Antalné, Oreskó Imre, Kaldenекker Olivér
Rozsnyói Zoltán és Margó, ifj Rozsnyói Zoltán
Köszönjük a beküldött írásokat!

Kerekegyháza Római Katolikus Egyházközség időszaki kiadványa 2015.